

1981 MAJ 2 6'

NÉPSZAVA

244

SZIGET

A minap sokatmondó és elgondolkodtató egymásutánban két hírt olvastak fel a rádióban. Az egyikben elmondták, hogy valahol Görögország csodakék egén egy elmebeteg azzal fenyegetőzött, hogy bombával teli gépével kamikázeként dobja rá magát egy épületre. Azután leszállt. Elfogták, s kiderült, hogy a gépen nem volt robbanóanyag. A másik hír szerint Varsó amerikai nagykövetségén egy lengyel az aktatáskájában elrejtett pokolgépet akarta működésbe hozni; táskájában összegyűrt papirokon kívül mást nem találtak.

A valóságos veszélyek ma már nemcsak az emberiség, hanem az ember tudatáig érnek, s ugyanebbe a tudatba fészkeli be magát a véletlentől, az örültségtől, az értelmetlen pusztlulástól való rettegés. És ösztönös, egyéni, alig észrevehető harcok indulnak a nyugalomért, a —

legalább időszakos — elmenekülésért, a védettségért, a biztonságért, a mindennapi békéért.

A Sziget — sziget. Gyerekek hasalnak a szökőkút köré, csokornyakkendős öregúr támasztja sétatbotját maga mellé a padra. Valaki virágot tett a kalapácsot markoló szobor kezébe. Arany János Ószikéi még és már messze járnak — látni, halni, szagolni és tapintani lehet a nyarat. A kis fekete-rigó mindig elrepül a fényképezőgép lenszéje előtt.

A romok itt arra valók, hogy a kisgyerek ügyeskedjen: majd csak sikerül felmászni rá. Szaladni rajta, átugrani, virágot tépni a tetéről. Aztán átkúszni a növekvő bokrok alatt — ez már a Duna-part. És szemben a magas házak nyitott ablakain szabálytalan fényjátékot szikrázik a nap. (cs.)

Batha László felvétele

